

ти) билъ нагласенъ отъ французски рицари наскоро слѣдъ призиваніе то на Иерусалимъ съ иста та цѣль, да вардятъ поклонници ти, што отивать на Божій-гробъ; тоя орденъ се е нареклъ така, зашто то се заседналь на мѣсто то на старий Соломоновъ храмъ. Папа та му назначилъ за отличително облѣкло бѣль кланникъ съ чрвенъ кръсть. Отпослѣ и нѣмски ти рицари-крѣстоносци съшто така си нагласили свой особенъ орденъ Тевтонскій (сир. Нѣмскій); тии, като други ти ордени, се обричали да се не женять, да са смирени и да живѣять просто. Тевтонити носили бѣль кланникъ съ чрвенъ кръсть.

Освѣнь тия ордени дохождали и много христянски рицари отъ западна Европа, да се биятъ съ невѣрни ти за Свята та земя. Нъ малко по малко тия крѣстоносци намалѣли. А между това непрѣстайно се протакали опорити боеве съ околни ти турски султани, които гледали де отнемать Божій-Гробъ отъ христяне ти.

Вторий и третий походъ. Подиръ 50 години отъ първо то крѣстоносно опълчение, папа та наредилъ Бернарда игуменъ тъ на Клерво монастирь да проповѣда новъ походъ. Тоя Бернардъ ималъ побожни родители, и още отъ малкъ зель да се отличава по благочестие то; той отбѣгноваль удовольствия та, съ прилежание чель свештено то писание, и най-сетнѣ отишьль въ монастирь; той, малко по малко, съ неисказано то си сладкодумство убѣдилъ тако-речи всички ти си роднини да станать калугери; разоставени ти имъ жени и тии станали калугерици. Наскоро людие ти, които той убѣждаваль въ суета та на тоя свѣтъ, станали толкова много, штото жени ти зели да се страховать; кога приближаваль той тии бързали да отдалечать мъжіе ти си отъ опасность та, да ги не склони Бернардъ да станать калугери. *)

*) За примѣръ на негово то привлѣкательно сладкодумство приказовать слѣдно то: Еднажъ Бернардъ срешналь на пѣть тъ